

Het waarnemen van de wacht des Heeren.

Numeri 9: 15- 23

Liturgie :

Votum en groet.

Voorzang : Psalm 68 : 5

Wet des Heeren.

Schriftlezing : Numeri 9 : 15 – 23.

Gebed.

Tekst : Numeri 9 : 15-23.

Zingen : Psalm 121 : 1,2,3 en 4

Prediking.

Zingen : Psalm 105 : 3

Dankgebed.

Zingen : Psalm 25 : 6

Zegen.

Wij verkeren gemeente, nog steeds met het volk rondom de Sinaï, waar de wetgeving is voltooid. De tabernakel is intussen in gereedheid gebracht, dank zij de bekwaamheid, waarmee de Heere Bezaliël en Aholiab heeft gesierd. Bovendien is de gehele tabernakel met al het offergereedschap in dienst gesteld door en met het besprenkelen van het bloed, dat Mozes moest sprenkelen op bevel van God op alle heilige voorwerpen en niet minder op alle heilige personen. Onder hen hebben wij ten eerste te verstaan de hogepriester Aäron en zijn zonen. Zij hebben een bijzondere dienst gekregen in het heiligdom. Immers hun rechter oorschelp, hun rechterduim en hun rechterteen moesten met bloed worden bestreken, opdat zij niet alleen persoonlijk, maar ook ambtelijk geheel en al aan de Heere geheiligd zouden zijn. De inwijding van de tabernakel vond zijn hoogtepunt in het neerdalen van God en in de aansteking van het brandoffer op het brandofferaltaar in de voorhof. Daaruit bleek, dat de Heere tevreden was, nu Zijn dienst zo was ingericht. Zij beantwoordde aan het model, dat Hij Mozes getoond had op de top van de berg.

Nu stonden wij de vorige keer stil bij het vreselijke incident, dat plaats vond kort na de inwijding van de tabernakel. Immers wij hoorden van de twee priesterzonen Nadab en Abihu. Zij verschenen met vreemd vuur in hun reukpotten voor het aangezicht van de Heere. Dat heeft hun het leven gekost, want zij werden door het vuur van de wolkkolom verteerd. Aangrijpend, ontzettend was hier de ingreep van de levende God Zelf om Zijn dienst en Zijn volk zuiver te houden! Nadab en Abihu handelden tegen beter weten in met vreemd vuur, dat zij niet namen van het brandofferaltaar. Dat vuur was niet door God ontstoken. Wanneer Nadab en Abihu nu reeds begonnen met vreemd vuur voor het aangezicht van de Heere te brengen, enkele dagen na de inwijding, hoe zou dat dan moeten gaan, wanneer de dienst van de Heere jaar en dag reeds zijn voortgang vond?

Aangrijpend was ook de houding van Aäron, die stil zweeg. Midden in dit gericht mocht hij zelfs geen droefheid tonen, mocht zelfs niet meer naar zijn zonen kijken, toen zij in hun pas aangetrokken priestergewaad gewikkeld uitgedragen werden door enkele neven tot buiten de legerplaats. Daar werden zij in alle stilte begraven.

Israël, gelegerd om de Horeb, heeft dus de inwijding van de tabernakel meegemaakt als een duidelijke aanwijzing voor de zuiverhouding van de dienst van de Heere. Israël is gelegerd rondom de tabernakel. Drie stammen aan de noordkant, drie aan de zuidkant, drie aan de oost- en drie aan de westzijde. Zo zijn de twaalf stammen van Israël gelegerd rondom de tabernakel, allen met het zicht op God Die tegenwoordig is. Nu is Israël reisvaardig. Alles wat er gebeuren moest rondom de Sinaï, aan verbondssluiting, aan wetgeving uit de handen van de Middelaar, aan besprenkeling met het bloed en wat er nog meer plaats heeft gevonden. Israël is reisvaardig. Het is nu een jaar geleden, dat zij uit Egypte zijn uitgeleid. Ja, wat is er ontzaglijk veel in dat jaar gebeurd. Als wij de vergelijking trekken tussen Israël in Egypte en Israël nu aan de Horeb, dan moeten wij zeggen: Wat is God groot, dat Hij in één jaar, van zo'n slavenvolk dat bedekt lag onder bloed en onder de vuist van de Egyptische tiran, dat Hij van zo'n volk, een vrij volk heeft gemaakt. Hij heeft dit vrije volk in een verbond opgenomen en heeft aan hen Zijn heilige Wet gegeven. Wat is dat volk vooruit gegaan! Alles hebben ze van de Heere ontvangen. Het is nu als een hoop, als een kudde gelegerd rondom die trouwe God van het verbond. Het is gelegerd rondom de tabernakel. Het is er van doordrongen, dat God tegenwoordig is. Ja, dat is wel het jaar van Gods welbehagen geweest, waarin Hij is voorgegaan om de koperen deuren en ijzeren grendels voor hun aangezicht te verbreken zodat zij achter Hem aankwamen.

Hier, bij de Horeb gereed voor vertrek, is het wel zeer in het bijzonder een oase, een Elim. Want hier vinden wij God en het volk, afgezien van het incident dat we hebben besproken, in een zeer nauwe wederzijdse betrekking, de innige omgang, ja in een verborgen omgang. Israël is geworden door alle slagen heen het gehoorzame volk van het verbond. Hoe vriendelijk legert Zich de Heere God in hun midden, hoe is Hij dag en nacht bij hen tegenwoordig! God is met Zijn volk in de woestijn. Dat heeft de Heere met opzet gedaan. Hij wilde hen niet alleen uit de klauwen van de Egyptische tiran halen, niet alleen hen onder bloed en vuil vandaan halen, maar Hij wilde in het bijzonder Israël alleen bezitten. Zoals een bruidegom jaloers is op zijn bruid, zo is de Heere God jaloers op Zijn volk. Het enige middel daartoe is, dat Hij Zijn volk losmaakt uit alle verbanden, waarin ze staan en schrik niet, hen voert in de woestijn. „Want”, zegt God bij Hosea: „Ik zal ze in de woestijn voeren en aldaar zal Ik naar hun hart spreken.” In de woestijn had Israël geen enkel volk, geen enkele persoon of geen afgod om mee te hoereren. Het was voor de Heere God alleen. Daarom spreekt God tot in lengte van geslachten altijd nog over die eerste liefde van het volk, waarvan Hij zegt: „Ik gedenk de liefde van uw ondertrouw, toen u voor Mij alleen was en Ik u alleen en geheel bezat”.

In die woestijn zijn zij afgebracht van allen en van alles en zijn zij alleen voor de Heere bestemd geweest. Is dat niet een wonderlijke weg, die God houdt met Zijn volk? Is dat nog niet die zelfde wonderlijke weg die God houdt met Zijn volk? Ook al zijn er vele dingen anders, ook nu voert Hij op geestelijke wijze in de woestijn. In deze woestijn vallen allen en alles weg, opdat wij alleen voor de Heere zouden overblijven, opdat Hij met ons in een verbond zou treden, opdat Hij ons onder de roede van het verbond zou doen doorgaan. Hoe akelig en huilend deze wildernis voor ons vlees moge zijn, wanneer de Heere God in het midden van die eenzaamheid en verlatenheid en ontdekking in onze verlorenheid afdaald, dan is aan ons precies hetzelfde vervuld, wat God vervuld heeft aan Israël: „Ik zal ze lokken en Ik zal ze in de woestijn voeren en aldaar zal Ik naar hun hart spreken.”

Nu komen wij aan de vraag toe, hoe komt Israël ooit uit deze woestijn in het beloofde land? Hoe zal Israël ooit de menigte van hun vijanden ontgaan, die straks in zwermen zullen opdoemen? Staan er soms in deze woestijnweg wijzers met precies aan gegeven het aantal kilometers naar het beloofde land? Zijn daar soms rondom de Horeb en de Sinai mensen aan wie zij de weg kunnen vragen? Neen gemeente, die zijn er zeer beslist niet. Maar God is niet alleen een Uitleider uit Egypte, Hij is ook de Doorleider, Hij is ook de Inleider in het beloofde land. Hij is de Leider, Hij is de Herder. Hij is die God, Die zegt, dat Hij trouw houdt tot in eeuwigheid en nooit laat varen de werken van Zijn handen. Dat toont de Heere. Hij maakt dat waar.

Hij vertegenwoordigt Zichzelf in de vuurkolom in de nacht en in de wolkkolom op de dag. Overdag is dat een wolkkolom, die zich als een hele, brede, dikke, laag uitgerekte wolk uitstrekt boven het volk, opdat deze de verzengende zonnestrallen voor het volk zou kunnen opvangen en zij onder het schut dak van Zijn bescherming hun weg zouden vinden. En in de nacht is deze zelfde wolk één grote uitstraling van vuur en van licht zodat de gehele legerplaats van Israël verlicht is geworden. Zie gemeente, welk een trouwe Bewaker, wat een trouwe Beschermmer. Zie, Israëls Wachter sluimert niet. Ze staan onder goddelijk opzicht. Zo is de Heere nog rondom zijn volk. Want om een ander beeld te gebruiken, dat de psalmist in één van de psalmen gebruikt: „Zoals de bergen zijn rondom Jeruzalem, alzo legert Zich de Heere rondom hen die Hem vrezen.”

Die bergen rondom Jeruzalem waren hoger dan de top van Sion; ze waren als het ware de natuurlijke bescherming van Jeruzalem. Zo is God rondom en boven Zijn volk als een Beschermmer. Ja, het is nog veel dieper! Immers daar was de Heere in de wolkkolom en in de vuurkolom tegenwoordig, dat wil zeggen altijd nog min of meer buiten Zijn volk. Maar sinds het Woord vlees is geworden en het onder ons heeft gewoond en wij Zijn heerlijkheid hebben gezien, de heerlijkheid van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid. Maar ook sinds de Heilige Geest op alle vlees is uitgestort en de vertegenwoordiging van de Vader en de Zoon in het hart van Zijn kinderen plaats vindt door die Heilige Geest. Ja, sinds de Heilige Geest het pand en het zegel van de erfenis is geworden, die boven bewaard wordt. Sinds die tijd woont God niet meer buiten Zijn volk als het schut dak en als de bergen rondom Jeruzalem, maar wonen de Vader en de Zoon en de Heilige Geest in het hart van de zondaar.

Hoe groot is dan het voorrecht van de Kerk van God in deze tijd boven het begunstigde volk van Israël! U, die u misschien verkrijkt en zegt: Wat was dat volk gelukkig en dat was het ook. U vergeet, dat het Pinksteren is geweest. Het Woord is vlees geworden en de Heilige Geest woont, tabernakelt in het hart van de zondaar. Zalig, wie daaraan deel heeft, ook vandaag! Want wat is dat een rust te midden van alle onrust en rumoer van het leven, ook van deze tijd! Rondom de kerk is er veel onrust, maar het hart van de kerk is rustig. Immers de Heere is vandaag nog een Gids in de woestijn van dit leven. Dat sluit het gebruik van de middelen niet uit, maar in. Ook Mozes gebruikte Hobab als gids. De voornaamste Gids bleef de Heere met Zijn vuur- en wolkkolom. Wat was dat voor Israël een rust! Immers zij behoefden nooit krijgsraad te houden. Ze behoefden nooit een plan de campagne op te stellen. Ze behoefden nooit de dagreis uit te stippelen. Ze behoefden de strategie niet te bepalen. Evenmin hoe en op welke wijze ze hun vijanden zouden ontmoeten of ontlopen. Hierdoor konden ze ook nooit verschil van inzicht of meningsverschil of onenigheid of nog sterker gezegd, ruzie krijgen over de te volgen weg. Immers de strategie werd niet uitgemaakt in de tent van Mozes of Jozua, maar de strategie van dit leger werd uitgemaakt in de wolk- en vuurkolom!

Is dat niet gemeente, een oneindige rust, wanneer een mens waarlijk zielsecht geloven mag, dat de strategie en de doortocht van de Kerk over deze wereld niet wordt uitgemaakt door mensen? Niet door voorgangers, niet door wat men tegenwoordig noemt de leiding of de leiders van de kerk? Dat de strategie ook niet wordt uitgemaakt door de groten van deze aarde, ook niet wordt uitgemaakt door de Grote Vier in Berlijn, maar dat de doortocht van de Kerk van God over deze aarde wordt bepaald in en bij de levende God Zelf? Wat ligt de Kerk dan veilig! Wat heeft ze bij allerlei onderling gekrakeel en bij alle verdeeldheid, bij alle onderling verschil van inzicht zichzelf op de borst te slaan en te zeggen: O wee onzer, dat wij zo gezondigd hebben, dat wij zo ver van de heerlijke, stralende tegenwoordigheid van God zijn verwijderd geraakt!

De enige taak van Israël was en de enige taak van de Kerk Gods vandaag is, te zien hoe Hij alles bestuurt, te zien hoe Hij de doortocht bepaalt. Gemeente, wat een rust, wanneer een mens nu in kleinere kring gezien niet zelf zijn leven of zijn levensgang bepaalt. Wat een oneindige rust, wanneer God de leiding van ons leven in Zijn hand genomen heeft en wij tot die overgave zijn gekomen van het: „Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede". Wat een rust gemeente, Israël behoefde ook de weg niet te banen, ze behoefden geen pioniers vooruit te sturen met schoppen en bijlen gewapend om een weg te banen, ze hadden maar één taak en dat was: volgen, waar de Heere voorging. Ze behoefden niet hard te lopen om de Heere vooruit te komen, ze hadden alleen maar te volgen. Ook hadden ze niet uit te maken waar zij de volgende legerplaats zouden kiezen. Dan hadden zij er ook niet mee te maken of het een aangename plaats zou zijn. Gemeente, wat een les! Wanneer God voorgaat, wat is het dan zalig in de oefening van het geloof wat de Apostel zegt: „Wentel uw weg op de Heere en vertrouw op Hem. Laat al Uw begeerten met bidden en smeking en dankzegging bekend worden bij God." U gaat Hem ter harte. Wat is het zalig, wanneer in levensbeslissingen, waarin nood en benauwdheid in ons hart opkomen, het gebed van Christus waarlijk na gebeden wordt: „Uw wil geschiede." Wat is het ook een grote genade dat God bij Zijn volk tegenwoordig is. Want Israël was en bleef een zondig volk. Eenmaal hadden zij de wolk uit het leger weg gezondigd. Toen is de wolk buiten de legerplaats geweken.

Nehemia prijst in hoofdstuk 9 Gods barmhartigheid wanneer hij zegt: “ En zij hebben geweigerd te horen en niet gedacht aan Uw wonderen, die U bij hen gedaan had, en hebben hun nek verhard. Maar U een God van vergeving, genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van weldadigheid, hebt hen even wel niet verlaten. Zelfs als zij zich een gegoten kalf gemaakt hadden en gezegd : Dit is uw God Die u uit Egypte heeft opgevoerd, heeft U hen nochtans door Uw grote barmhartigheid niet verlaten in de woestijn; de wolkkolom week niet van hen op de dag om hen op de weg te leiden, noch de vuurkolom in de nacht , om hen te lichten en dat op de weg, waarin zij zouden wandelen.”

Het grote wonder was, dat God woonde bij een ongehoorzaam volk. Het grote wonder van vandaag is nog altijd dat God woont bij een ongehoorzaam, bij een ontrouw en een hardnekkig volk. Is dat niet moedgevend voor verloren zonen en dochters die nu niet durven terug te keren, die van schaamte hun gezicht moeten bedekken en tot God niet durven op te zien? God woont bij een hardnekkig, ontrouw en ongehoorzaam volk. Dat is een bemoediging voor hen die afdwaalden om weer te keren onder de vleugels tot bescherming en tot ontferming bij de Heere. Deze vleugels zijn zo wijd uitgebreid, dat Hij ook nu tot ieder zegt: “ U nu heeft met veel boeleerders geboeleerd, keer nochtans terug tot Mij.” Wanneer wij daarover gaan nadenken, wat zijn dan de vleugels van de Heere wijd uitgebreid over dat hele volk van het verbond, zowel over de ouderen als de jongeren, over de grijsaards en de zuigelingen, over de mannen en vrouwen. Zij allen stonden onder dat schut dak van de God van het verbond. Wat heeft de Heere Zijn vleugels wijd uitgebreid! Hij zegt het ook later om een ander beeld te gebruiken : “ Ik heb u als op vleugels van een arend gedragen door die huilende wildernis.”

Gemeente, de Heere is vandaag niet anders. Is de Heere Christus niet begonnen met Zijn handen uit te breiden tot dat gehele volk van het verbond? Heeft Hij in Zijn prediking, in Zijn oproep tot geloof en

bekering één van de Israëlieten uitgesloten? Is Hij langs één huis voorbij gegaan, dat Hij niet heeft opgeroepen zich te bekeren en te geloven in de Zoon van God, omdat het Koninkrijk van God nabij was gekomen? Heeft de Heere Christus aan het eind van Zijn aardse loopbaan niet staan wenen over Jeruzalem, toen Hij zei: “Jeruzalem, Jeruzalem, hoeveel malen heb ik uw kinderen bijeen willen vergaderen gelijk een hen haar kuikens, maar u heeft niet gewild?”

Ziet u Hem ook vandaag staan gemeente? Ziet u dat Hij ook nu het gehele volk van het verbond met armen van het verbond wil omvatten? Wat een goddelijke liefde, die zich uitstrekt tot heel Zijn volk in de brede zin van het woord. Wat een genade. Neen, 't is waar, niet het gehele volk is binnen gegaan! De meesten van hen konden niet ingaan in het beloofde land vanwege hun ongelof. Maar het was niet zo dat zij geen schijnsel van Christus uit de wolk hebben ontvangen. Zij hebben deze wel terdege ontvangen. Ze hebben gedeeld in vele zegeningen van het verbond in de uitwendige zin. Maar zij konden niet ingaan vanwege hun ongelof! Is dat niet aangrijpend? Is het dan ook niet nodig om vandaag op Hem te zien? O, dat ontzettende ongelof. Dat wij ons dan beproeven, of wij in 't geloof zijn, of wij niet alleen delen in vele uitwendige zegeningen, maar ook in de diepste verborgen verbondszegen, n.l. dat wij een nieuw hart ontvangen om God ootmoedig te vrezen en door het geloof met Christus gemeenschap te ontvangen.

Ook toen was er in het ene volk tweërlei volk. Ook toen waren er, die aan de uitwendige zegeningen genoeg hadden, maar ook toen waren er, die hingen aan de mond van de Heere en die 't verstonden wat God later tot David zegt: “Ik zal u onderwijzen en u leren van de weg, die u gaan zult. Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn.” Aan de onderzijde van deze wolk stond deze belofte als met gouden letters geschreven. Deze belofte straalt ook nu nog een volk in de ogen. Hoe kostelijk is deze belofte: „Mijn oog zal op u zijn.”

Dat wil zeggen dat wij, zodra wij in het goddelijk huisgezin zijn opgenomen, onder goddelijke ogen staan. Een recht kind weet aan de ogen van de vader te zien hoe deze vader over hem of haar denkt. Hij leest in die ogen de wil van de vader. Terwijl muilieren en paarden moeten worden getoomd door toom en gebit, heeft het kind aan de ogen van de vader genoeg. Zo is het ook vandaag. Immers in de verborgen omgang met God worden de ogen gericht op God Zelf. David zingt ervan: “ De ogen houden mijn stil gemoed opwaarts om op God te letten.” Dat is de reflex, dat is de wederkerigheid, die volgt op het eerste: Mijn oog zal op u zijn. Dan wordt ons oog geboeid door Zijn oog en ziet ons oog het oog van God. Dan trilt het in het hart: Ik ben vol van verlangen om te zien hoe de Heere Zijn Woord en belofte waar maakt. En bij de vervulling en beleving van die belofte getuigt u: “ Ik ben één en al verwondering over de wijze, waarop de Heere Zijn Woord, Zijn belofte aan mij heeft vervuld.

Dat de Heere Zijn belofte vervult staat vast. Het is voor het geloof altijd weer een wonderlijke ervaring op te merken hoe de Heere dat doet. Onder goddelijke leiding wil ook zeggen, dat het gaat over blijven of gaan, over stil blijven of over optrekken.

Wanneer u deze verzen in Numeri eens aandachtig naleest, zal u opvallen hoe vaak de woorden: wachten, niet optrekken, worden herhaald. Het zijn drie woorden voor één zaak. Dat betekent dus blijven, wanneer de Heere blijft, omdat optrekken zonder de aanwijzing van God levensgevaarlijk is. Wat een les ook vandaag.

We springen nu een eindje vooruit en denken een ogenblik aan Israël, gekomen te Kades – Barnéa, aan de grens van het beloofde land, waar zij door hun ongelof niet konden ingaan. Toen werden zij veroordeeld tot acht en dertig jaren lang rond te zwerven in de woestijn. Zonder onder dit oordeel te bukken, werden zij toen plotseling reisvaardig, maar zonder God! Hoewel Mozes hen uitdrukkelijk waarschuwt, gaan ze toch! Zo veilig als ze echter waren onder de wolk- en vuurkolom zo weerloos waren zij voor de volksstammen, die op hen afkwamen en hen verpletterden.

Zonder de Heere in ons leven optrekken, betekent dat we weerloos te midden van onze vijanden zullen omkomen. Israël moest leren wachten. Soms één dag, soms twee dagen, soms drie dagen, soms een hele week, soms ook een maand, twee maanden, al maar wachten. Daarom wordt er gesproken in deze verzen over de wacht waarnemen bij het heiligdom.

In eerste instantie was Israël in zijn geheel een wachtend volk. Geheel Israël gelegerd om de tabernakel, zij allen met hun gezicht naar de wolk- en vuurkolom gericht. Zij moesten voortdurend opletten, of de Heere er nog was of dat Hij tekenen gaf voor het vertrek. Zoals nu, zo zal het ook toen wel geweest zijn, dat er in het waarnemen van de wacht van de Heere bij zijn heiligdom, er enkelen in het bijzonder zijn aangesteld daar op te letten. Immers ook in de nacht moest worden gelet of de vuurkolom zich niet verhief. Daardoor werd het volk voortdurend in onzekerheid gehouden. Het had geen vaste tijd om te blijven en te gaan. Daarom waren zij verplicht altijd reisvaardig te zijn. Nooit mochten zij de pinnen van hun tenten al te vast en al te diep zetten, maar steeds moesten zij deze zo plaatsen, dat ze spoedig vertrekken konden. Zo leerden zij hun tenten snel ineenrollen, hun pinnen verzamelen en op de schouders dragen naar de volgende pleisterplaats.

Wachten, uitzien en vragen, ziedaar de taak van Israël. Het is duidelijk dat God Zijn volk op deze wijze oefende in gehoorzaamheid. Hij wil dit volk leren wachten en leren verreizen. Nu meen ik, dat wachten het moeilijkst was voor dit volk. De Heere had immers een land overvloeiend van melk en honing beloofd. Het is zoals een vader aan een kind iets belooft, maar het tijdstip van de inlossing van deze belofte aan eigen beschikking overlaat. Dat kind vraagt maar voortdurend: "Vader wanneer? Laten wij nu gaan!" Tenslotte kan dat kind het zo vermoeiend ver brengen, dat het meent het veel beter te weten dan vader. Maar deze vader leert zijn kind wachten! Zo leert de Heere Zijn volk ook wachten. Wachten beschouwen wij als verloren tijd. Wachten echter in de oefenschool van God is geen verloren tijd, maar welbestede tijd.

Het is voor een mens in het algemeen gezegd bijna niets moeilijker dan wachten, maar 't moeilijkste is het wachten op de Heere. Het is de gewone handelwijze van de Heere dat Hij geen nieuwe deur opent, dan wanneer alle oude deuren potdicht zitten. Is het dan toch optrekken? Neen, Israël moet wachten totdat God optrekt. Zo is het ook vandaag in het leven van elk die God vreest. Met schande en schaamte komt men dan terug van een dwaalweg, van een eigen gekozen weg.

Zoals Israël een prooi van de vijand was, zo zijn wij een prooi van onze vijanden, wanneer God niet optrekt. Zo waar is het, dat we met God door sterke benden dringen en met de Heere over een muur springen, zo waar is ook het woord uit de Heilige Schrift, dat wanneer God ons verlaten heeft, wij beven bij een ritselend blad. Want bij de zegeningen in Deuteronomium is beloofd, dat God al de vijanden voor het aangezicht van Israël zal verdrijven, maar bij de vloek is evenzeer vermeld, dat ze zullen schrikken en met schrik zullen liggen op hun rustbed, zelfs wanneer het blad ritselt van de boom.

Eigen wegen zijn dwaalwegen. Hoor wat de Heere zegt in Spreuken 4: „Ik onderwijs u in de weg der wijsheid, Ik doe u treden in de rechte sporen, in uw gaan zal uw tred niet benauwd worden en indien u loopt, zult u niet struikelen.” Wanneer God Zich niet verheft, dan geldt: niet gaan! Dan zij uw wachtwoord: “Wacht op de Heere en wees sterk en Hij zal uw hart versterken!” De tijd van wachten is de gevaarlijkste en het is tegelijkertijd de meest gezegende tijd.

Dat was het ook in het leven van Abraham. Hij ontving de belofte van een zoon. Met de vervulling van deze belofte wachtte de Heere echter vijf en twintig jaren. De Heere wachtte zolang, dat alle natuurlijke mogelijkheden bij Abraham en Sara waren uitgesloten. Toen meende Abraham in ongeloof God een handje te moeten helpen. Sara dacht het ook. Ze kozen niet de weg van God, maar hun eigen weg, een vleselijke weg. Dat was Hagar, de dienstmaagd. Uit haar zou de zoon der belofte geboren worden. Maar Hagar heeft dan ook alleen tot dienstbaarheid gebaard, omdat het niet Gods weg, maar een eigen weg was. Het was geen weg van geloof, waarin de Heere werkte, maar een weg van berekening. Geloven is dus niet alleen genieten van de weldaden van God, wanneer de Heere Zijn belofte vervult. Maar ook allereerst en allermeeft wachten op God!

Dat zien we ook op de bruiloft te Kana, waar Maria tot Jezus zegt: “Ach, help hen toch!” Maar de Heere Jezus zegt: “Mijn ure is nog niet gekomen.” In dat “nog niet” gloort de hoop, dat Hij het doen zal. Nog niet, is niet: neen. Het is geen weigering, maar het is de tijd van verwachten. Hoe langer een belofte bij God op de bank blijft staan, op de goddelijke bank, hoe meer deze met rente wordt uitgekeerd. Dat heeft Abraham ervaren.

Want toen God Zijn belofte ging vervullen, toen heeft Hij dan ook Abraham en Sara op hun hoge leeftijd een lachen bereid, waarbij ieder, die het hoorde, lachen moest. In stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn. Maar niet alleen het wachten, ook het optrekken is van God de Heere afhankelijk. Want het kon gebeuren dat Israël niet alleen overdag, maar ook in de nacht bevel kreeg op te trekken. Dat was dus niet aan de keuze van Israël overgelaten. Dus was het niet afhankelijk of het mooi dan wel ongunstig weer was, of het stormde of regende, of de weg mooi was of slecht. Wanneer de zilveren trompeten werden gehanteerd, dan moest Israël opstaan en verreizen. Het was de taak van Israël niet te zien naar de weg, maar te zien naar de wolk. Het was niet de taak van Israël na te speuren hoe ver hun mogelijkheden gingen, maar het was de taak van Israël te zien op de mogelijkheden van God.

Gemeente, wat wordt God in deze weg groot! Wat oefent Hij Zijn volk ook vandaag om het af te leren hun weg uit te stippelen en hun weg te overzien! We denken aan de christen in de pelgrimsreis. Hij was op zo'n moeilijke weg, op een hobbelige weg. Daarnaast, ongeveer parallel, liep een weg, die zo aangenaam was, een vlakke weg. Hij koos deze aangename weg. Maar naarmate hij op deze weg vorderde bleek deze weg een dwaalweg te zijn. Het werd steeds duisterder in zijn ziel. Hij raakte in de netten van de satan. Indien er geen hulp was toegeschoten, hij zou reddeloos zijn omgekomen. Volg altijd daar, waar God roept en waar de Heere voorgaat. Dat kan gaan door bezaaide en onbezaaide velden. Het gaat erom, dat u het Lam volgt, waar het ook henen gaat.

Dat is niet alleen en niet altijd een weg van moeite. Het kan ook een weg zijn, waarop David zingt in Psalm 23: “Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid om de wil van Zijn Naam, Hij verkwikt mijn ziel.” Want op Gods leerschool is het niet elke dag storm en onweer. Ook daar zijn de liefelijke tijden, de oasen, de Elims, de rustpunten waar de ziel mag rusten aan de borst van Immanuël. Daar mag u nieuwe kracht en sterkte opdoen. Hij leidt mij. De Heere God buigt Zich ook nu zo diep neer. Hij zegt: “Wie is de man, die de Heere vreest? Ik zal hem onderwijzen van de weg, die hij zal hebben te verkiezen.” Is de weg moeilijk waarop u gaat? Klaag dan niet, want de weg van de Heere is de goede weg.

Het einde zal dat openbaren, zoals de Heere Christus eenmaal sprak: "Wat ik doe weet u nu nog niet, maar u zult het na deze verstaan." Maar vast staat op grond van Gods Woord, dat Hij nooit iemand zal beschamen, die op Hem vertrouwt en die Hem verwacht. Zo maakt God zijn volk steeds kleiner en Zichzelf steeds groter. Wij vinden het fijn, wanneer onze kinderen groot worden en zelfstandig. Maar God werkt in Zijn opvoeding in omgekeerde richting dan wij werken. God maakt Zijn kinderen niet groot, maar God maakt Zijn kinderen klein, zo klein, dat de psalmist zegt: " Heb ik mijn ziel niet stilgezet en mij verloochend naar Uw Wet, gelijk het pas gespeende kind zich stil bij zijne moeder vindt? Mijn ziel, die naar de vrede haakt en het morrend ongenoegen wraakt is in mij als een kind gespeend en heeft zich met Uw wil vereend."

God maakt Zijn kinderen klein en Hij houdt ze klein. Daartoe heeft Hij Zijn wegen en middelen. Zodra er een afbuiging van Gods weg is, gaat Hij niet met ons mee, maar Hij kruist ergens onze weg. Dan doet Hij ons op die weg vallen. Dan is ook dit vallen nog genade. Immers Hij is ons niets verplicht. Het afbrengen en terugbrengen is louter genade. Het einde is en zal zijn, dat de wegen van God heilige wegen zijn opdat niemand de hoogheid en majesteit van God zal tegen spreken. De weg van God is ook zo'n veilige weg. Want Israël is niet verdwaald, hoe dwaalziek het ook van hart was. Zo zal ook Zijn Kerk vandaag niet verdwalen, hoe dwaalziek ook van hart.

Nu zeggen wij weleens, dat het zo moeilijk is te beslissen en in alle omstandigheden en voorkomende gevallen de weg van de Heere te weten. Ja, dat is volgens onze natuur wel waar. Immers wij houden naar onze natuur van een weg voor recht en weten niet, dat het einde daarvan de dood is. Daarom is ons op onze weg stilzetting, omkering, bekering nodig. Tot de Heere terug! Nu zegt iemand Israël had daar de mond van God in de wolkkolom, wij niet. Meent u o zondaar, dat u minder bevoorrecht bent dan Israël? Die mond van God is vandaag zijn heilig Woord. Het woord van Mozes en de profeten, van Christus en de apostelen. Het Woord van God is de mond van God. Uw Woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad. Wilt u dan o mens naar de mond van God vragen? Ga dan tot het Woord en vraag om Zijn Heilige Geest, opdat Die het Woord zal verklaren aan Uw hart. Wanneer God Zijn mond sluit, vraag dan niet verder, d.w.z. wanneer het Woord van God daarover niet spreekt, dring dan niet nieuwsgierig in, in de dingen waarmee u niet te maken hebt. Wanneer God Zijn mond sluit, zo zegt Calvijn dan hebben wij niet verder te vragen. Het Woord van God is klaar en duidelijk in dingen, die tot de zaligheid nodig zijn.

Gods mond is Gods woord. Gods Woord is als een lamp, dus geeft licht en 't is als een licht op het pad. Het geeft antwoord, het geeft leiding, geest en leven. Merk op mijn ziel, wat antwoord God u geeft, Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Dan zult u achter u horen naar het profetisch woord: Dit is de weg, wandelt in dezelve, wijkt niet af, noch ter linker- noch ter rechterhand. Nemen wij gemeente, die wacht van de Heere waar? D.w.z. zijn wij reisvaardig? Want dat het leven een voortdurend verreizen is en dat het hier op aarde één groot bewegen is, behoef ik u niet te zeggen. Houdt u er rekening mee? Israël woonde in tenten, het was op weg naar het beloofde land.

Israël hunkerde naar het beloofde land. Wij wonen in huizen. Op sommige huizen staat: Relinquenda! Dat betekent: het moet eens verlaten worden! Dat is een goed opschrift, wanneer het niet alleen op uw huis maar ook op uw hart staat. Houdt er in de praktijk van het leven rekening mee, dát u het moet verlaten. Denken wij daaraan? Zijn wij, ieder persoonlijk, gasten en vreemdelingen op deze aarde? Of heeft u uw pinnen zo vast gezet, dat u aan verreizen, althans aan Uw laatste definitieve reis, liever niet denkt? Dat zou erg zijn. Want als u niet van dit verreizen horen wilt, moet ik zeggen, dat u niet ziet op de God van de wolk- en vuurkolom.

Immers zien en verreizen hangen onlosmakelijk samen. Indien u nu nooit waarlijk naar die God heeft gevraagd, nog nooit waarlijk om die openbaring van de Middelaar van het verbond in de waarachtige kennis van het geloof heeft gevraagd, dan heb ik u op ernstige wijze te vermanen. Want deze vuur- en wolkkolom, deze Christus, die een crisis veroorzaakt in een mensenleven, zal u eenmaal verteren door Zijn heilige vuurgloed. O, val Hem hier nog te voet, Zijn vleugels zijn nog zo wijd uitgebreid! Ook nu gaat Hij nog uit naar verloren zondaren. U bewoont toch zo'n broze tent, nog veel brozer dan de tenten van de Israëlieten. Deze konden nog een schok hebben. Maar uw tent en mijn tent, de aardse tabernakel, waarvan Paulus spreekt, is zo'n broze tent. Er behoeft maar ergens in ons lichaam iets te blijven haken en we zijn niet meer zo broos en zo vergankelijk, daarvan zijn elke dag voorbeelden te horen. Die is niet meer en die is niet meer! Zult u dan o dwaze zondaar dat verreizen, dat afreizen uit de tijd naar de eeuwigheid van u werpen? O, leer nog naar God te vragen met uw ganse hart en smeeek Hem daartoe om Zijn Heilige Geest. Bekeert u en geloof 't Evangelie. Wat is het voorrecht groot onder deze God telkens te verreizen. De Heere zal in dit moeilijke leven Zijn volk en erfdeel nooit begeven. God brengt Zijn volk thuis. Zo zeker als Hij Zijn volk gebracht heeft in 't beloofde land, zo zeker brengt Hij ons in Zijn land " Immanuëlsland."

Gods beloften zijn vast en zeker. Wanneer u dit weet? In de aanvechting en de nood van uw leven. Wanneer u met Asaf in Gods heiligdom wordt ingeleid en deze u voorzingt: Gij zult mij leiden door Uw raad, o God, mijn heil, mijn Toeverlaat, en mij, hiertoe door U bereid, opnemen in Uw heerlijkheid. Die door de Geest geleid worden, die zijn kinderen Gods.

Vanuit deze zekerheid komt de vermaning: Waakt dan en bidt, want u weet niet de dag en de ure, waarin de Bruidegom komen zal.

Gouda.

Ds. G. Boer.